

Fraza predilectă a ministrului apărării, O torpilă de adâncime lansată împotriva sistemului, parțial inspirată din experiența de neuitat a unei istorice plimbări submarine de o jumătate de oră în ape blânde, începu să capete forță și să atragă atenția când planurile ministrului de interne, deși obținuse unele mici succese, însă fără vreo semnificație apreciabilă în ansamblul situației, se dovediseră lipsite de puterea de a ajunge la ceea ce era fundamental, adică, să-i convingă pe locuitorii orașului, sau, cu mai multă precizie nominativă, pe degenerații, pe delincvenții, pe subversivii care votaseră în alb, să-și recunoască greșelile și să implore mila și, în același timp, penitența unui nou act electoral, unde, la momentul stabilit, ar sări în masă să spele păcatele unei devieri pe care să jure că nu aveau s-o repete. Devenise evident pentru tot guvernul, cu excepția miniștrilor justiției și al culturii, oarecum șovăitori, necesitatea urgentă de a mai strânge un pic șurubul, cu atât mai mult cu cât declararea stării excepționale, de la care se spera atât, nu produsese nici un efect perceptibil în sensul dorit, pentru că, întrucât cetățenii acestei țări nu aveau obiceiul sănătos de a cere îndeplinirea regulată a drepturilor conferite de

constituție, era logic, era chiar firesc să nu fi ajuns să-și dea seama că acestea le fuseseră suspendate. Devenea necesară, prin urmare, impunerea unei stări de asediu serioase, care să nu fie doar de ochii lumii, cu stingere obligatorie, închiderea sălilor de spectacol, patrularea intensivă de forțe militare pe străzi, interzicerea grupurilor mai mari de cinci persoane, interzicerea absolută a intrărilor și ieșirilor din oraș, procedându-se simultan la ridicarea măsurilor restrictive, deși mult mai puțin riguroase, încă în vigoare în restul țării, cu scopul ca diferența de tratament, fiind ostentativă, să facă mai apăsătoare și explicită umilința cu care se pedepsea capitala. Ceea ce vrem să le spunem, declară ministrul apărării, doar-doar vor pricepe o dată pentru totdeauna, este că nu sunt demni de încredere și trebuie tratați ca atare. Ministrului de interne, forțat să mascheze sub orice formă eșecurile serviciilor sale secrete, îi păru bună declararea imediată a stării de asediu și, ca să arate că mai avea câteva cărți în mână și nu se retrăsese din joc, informă consiliul că, după o investigație exhaustivă, în colaborare intimă cu interpolul, se ajunsese la concluzia că mișcarea anarhistă internațională, Dacă există și pentru altceva decât pentru a scrie nostimade pe pereți, se opri o clipă în așteptarea râsetelor condescendente ale colegilor, după care, satisfăcut de ele și de el însuși, încheie fraza, Nu a avut nici un fel de participare la boicotarea actului electoral a cărei victimă am fost și că, prin urmare, este vorba doar de o chestiune internă, Cu scuze pentru observație, spuse ministrul afacerilor externe, acest adverb, doar, nu

mi se pare din cele mai adecvate și trebuie chiar să amintesc acestui consiliu că nu sunt puține statele care și-au manifestat față de mine îngrijorarea că fenomenul petrecut aici ar putea să traverseze granițele și să se răspândească precum o nouă pestă neagră, Albă, asta e albă, corectă cu un zâmbet împăciuitoare șeful guvernului, Și atunci, da, reluă ministrul afacerilor externe, atunci vom putea să vorbim, și o să fie mult mai potrivit, de torpile de adâncime împotriva stabilității sistemului democratic, nu pur și simplu, nu doar într-o țară, în această țară, ci pe toată planeta. Ministrul de interne simțea că îi scapă rolul de figură principală la care ultimele întâmplări îl înălțaseră și, ca să nu-i fugă complet pământul de sub picioare, după ce a mulțumit și a recunoscut cu imparțială gentilețe justețea comentariilor ministrului afacerilor externe, vru să arate că și el era capabil de cele mai extreme subtilități de interpretare semiologice, Este interesant de observat, spuse el, cum semnificația cuvintelor se modifică fără să ne dăm seama, cum le utilizăm de atâtea ori ca să spunem exact contrariul a ceea ce exprimau înainte și pe care, într-un anumit mod, ca un ecou care se pierde încet-încet, continuă încă să-l exprime, Acesta este unul dintre efectele procesului semantic, spuse din fundul sălii ministrul culturii, Și asta ce are de-a face cu voturile în alb, întrebă ministrul afacerilor externe, Cu voturile în alb, nimic, dar cu starea de asediu, totul, corectă triumfător ministrul de interne, Nu înțeleg, spuse ministrul apărării, E foarte simplu, O fi simplu tot ceea ce vreți dumneavoastră, dar nu înțeleg,

Să vedem, să vedem, ce înseamnă cuvântul asediu, știu că întrebarea e retorică, nu e nevoie să răspundeți, cu toții știm că asediu înseamnă încercuire, nu-i așa, Așa cum până azi doi și cu doi au tot făcut patru, Ei bine, când declarăm starea de asediu e ca și cum am spune că orașul capitală a țării este asediat, încercuit de un inamic, când adevărul este că acest inamic, fie-mi permis să-l numesc așa, nu se află afară, ci înăuntru. Miniștrii se uitară unii la alții, șeful guvernului făcu o figură de om nelămurit și se apucă să umble prin niște hârtii. Dar ministrul apărării avea să triumfe în bătălia semasiologică. Există un alt mod de a vedea lucrurile, Care, Că locuitorii capitalei, când au dezlănțuit rebeliunea, presupun că nu exagerez dând numele de rebeliune la ceea ce se întâmplă, exact pentru asta au fost asediați, sau încercuiți, alegeți termenul care vă place mai mult, mie îmi este total indiferent, Cer permisiunea să amintesc stimatului nostru coleg și consiliului, spuse ministrul justiției, că cetățenii care au hotărât să voteze în alb n-au făcut decât să-și exercite un drept pe care legea li-l recunoaște în mod explicit, prin urmare, a vorbi de rebeliune într-un caz ca acesta, pe lângă că este, așa cum îmi imaginez, o gravă incorectitudine semantică, sper să mă scuzați pentru faptul că intru pe un teren în care nu sunt competent, este și, din punct de vedere legal, complet neavenit, Drepturile nu sunt abstracții, răspunse sec ministrul apărării, drepturile se merită sau nu se merită, iar ei nu le-au meritat, restul sunt vorbe goale, Aveți perfectă dreptate, spuse ministrul culturii, într-adevăr, drepturile nu sunt abstracții,

există chiar și atunci când nu sunt respectate, Ei, ei, filozofii, Aveți ceva împotriva filozofiei, domnule ministru al apărării, Singurele filozofii care mă interesează sunt cele militare, și chiar și acestea cu condiția să ne conducă la victorie, eu, stimați domni, sunt un pragmatic de cazarmă, vă place sau nu, eu spun lucrurilor pe nume, dar, dacă tot suntem aici, ca să nu vă uitați la mine ca la un inferior în ale inteligenței, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați explica, dacă nu e vorba să se demonstreze că un cerc poate fi transformat într-un pătrat cu aria echivalentă, cum se face că un drept nerespectat poate să existe, Foarte simplu, domnule ministru al apărării, acest drept există în mod potențial în datoria de a fi respectat și îndeplinit, Cu predici civice, cu demagogii din acestea, o spun fără intenția de a jigni, nu ajungem nicăieri, stare de asediu peste ei și vom vedea dacă îi doare sau nu, Doar dacă glonțul nu va ieși pe partea cealaltă, spuse ministrul justiției, Nu văd cum, Deocamdată nici eu, dar va fi doar o chestiune de așteptare, nimeni n-a îndrăznit să conceapă că vreodată, în vreun loc din lume, s-ar fi putut întâmpla ceea ce s-a întâmplat în țara noastră și iată că s-a întâmplat, ca un nod orb care nu se lasă dezlegat, ne-am adunat în jurul acestei mese ca să luăm niște hotărâri, căci, deși propunerile prezentate aici ca o soluție sigură pentru criză până acum n-au reușit să rezolve nimic, în curând, să sperăm, vom cunoaște reacția oamenilor la starea de asediu, Nu pot să tac după ce am auzit asta, izbucni ministrul de interne, măsurile pe care le-am luat au fost unanim aprobate de acest consiliu și, din

câte îmi amintesc, nici unul dintre cei prezenți n-a adus în dezbatere propuneri diferite sau mai bune, sarcina catastrofei, da, o numesc catastrofă și o numesc sarcină, chiar dacă unora dintre domnii miniștri li se pare o exagerare a mea și o demonstrează prin acest aer vag de ironică suficiență, sarcina catastrofei, o spun din nou, au purtat-o, în primul rând, așa cum e normal, excelența sa șeful statului și domnul prim-ministru, iar după aceea, cu responsabilitățile inerente funcțiilor pe care le ocupăm, ministrul apărării și eu însumi, în ceea ce-i privește pe ceilalți, și mă refer în particular la domnul ministru al justiției și la domnul ministru al culturii, dacă în anumite momente au avut bunătatea să ne lumineze cu lumina lor, nu mi-am dat eu seama de vreo idee care să merite să fie luată în considerare pentru mai mult timp decât cel necesar pentru a o asculta, Lumina cu care, conform spuselor dumneavoastră, oi fi luminat vreodată cu bunătate acest consiliu, nu era o lumină a mea, era cea a legii, nimic altceva decât lumina legii, răspunse ministrul justiției, Iar în ceea ce privește umila mea persoană și partea care îmi revine în această generoasă distribuție de trageri de urechi, spuse ministrul culturii, având în vedere mizeria de buget pe care mi-o dați, nu mi se poate cere mai mult, Acum înțeleg mai bine de ce-ul acestei înclinații a dumneavoastră către anarhism, mitralie ministrul de interne, mai devreme sau mai târziu întotdeauna sfârșiți prin a debita nostimade.

Prim-ministrul ajunsese la sfârșitul hârtiilor sale. Clincăni ușor cu pixul în paharul de apă, cerând atenție și liniște și spuse, N-am vrut să